

takker formanden mange gange for den velvilje, som formanden her har udvist, sådan så det kunne komme på plads, hvad det er, hr. Rune Lund undervejs i debatten her har påstået.

Jeg beklager imidlertid, at jeg i min manglende kapabilitet ikke har været i stand til lynhurtigt at oversætte det, som jeg læste op. Det beklager jeg meget over for hr. Touborg.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Er hr. Touborg tilfreds? Nej, ikke helt. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Nu er proceduren i Folketinget jo sådan, at der ikke kan stilles spørgsmål til Folketingets formand. Derfor er jeg nødt til at stille det til ministeren. Men det var måske en mulighed, at ministeren eller formanden kom med en oversættelse? Kan man ikke her, så kan man i hvert fald gøre det skriftligt efterfølgende.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg må så svare og sige, at jeg tror, ministeren via sit embedsapparat vil sørge for, det bliver oversat. Jeg må indrømme, at jeg ikke troede, det var så langt et stykke. Men nu var ministeren jo kommet i gang, så kunne jeg ikke så godt afbryde midt i det, og jeg tror, det går, nu hr. Touborg får det i oversat udgave fra de dygtige embedsfolk i morgen, og så tror jeg, freden sænker sig.

Er der flere, der ønsker ordet?

Jamen så skal man jo melde sig. Så vil hr. Rune Lund naturligvis få lov at runde af. Men det er ikke noget, der går pr. automatik, man skal selv bede om det.

Rune Lund (EL):

Det plejer at være sådan, at udenrigsministeren tager ordet til sidst, når udenrigsministeren er til stede, og det troede jeg også ville ske i dag.

Vi har haft en debat i dag om EU's nye handelspolitiske strategi efter sammenbruddet i WTO-forhandlingerne, efter sammenbruddet i Dohaforhandlingerne. De brød sammen i sommer. Dohaforhandlingerne har også været døbt et andet navn, nemlig udviklingsrunden. Men det, som vi jo så, var, at det overhovedet ikke blev en udviklingsrunde. Det blev en forhandlingsrunde, hvor de rige lande promoverede de rige landes interesser.

De gjorde alt, hvad de kunne, for at skaffe de rige landes store firmaer så megen adgang til ulandenes markeder som muligt, og hvis WTO-

runden ikke var brudt sammen, ville udviklingen have ført til, at ulandene ville have oplevet deindustriisering, at ulandene ville have oplevet et ydre pres, og at ulandene ville have gået en ringere økonomisk fremtid i møde. Men det var heldigvis ikke det, vi kom til at se, for runden brød sammen.

Kl. 16.50

Så kunne man have troet, at nu ville de rige lande i WTO tænke sig om, og nu ville EU tænke sig om og lancere en helt anden og meget mere human handelspolitisk tilgang. Men det har man altså ikke gjort. I stedet har man her i starten af november lanceret et meget aggressivt, såkaldt aktivistisk handelspolitisk udspil, som hedder »Global Europe: Competing in the world«, altså det globale Europa, der konkurrerer i verden. Det udspil går i endnu højere grad end tidligere ud på, at nu skal EU's interesser virkelig i front, og nu skal EU's store firmaer virkelig have adgang til ulandenes markeder. Men tror man virkelig, at man kan få nogen som helst aftaler forhandlet på plads på det grundlag, når man har set, hvordan det er gået i WTO? Det kan man i hvert fald ikke, medmindre man virkelig får banket ulandene på plads. Det skete heldigvis ikke i WTO, og jeg håber heller ikke, det sker her.

Jeg må indrømme, at jeg er skuffet over det forslag til vedtagelse, som alle andre partier i Folketinget end Enhedslisten, dvs. alle partier lige fra SF til Dansk Folkeparti, står bag. Det lægger sig lige op ad EU-Kommissionens handelspolitiske udspil, som kræver mere markedsadgang i ulandene, og det kan jeg simpelt hen ikke forstå. Jeg havde meget hellere set, at vi kunne vise, at der faktisk er en opposition til regeringens nyliberalistiske politik. Jeg havde ønsket, at Enhedslisten, SF, Socialdemokraterne og De Radikale kunne have stået sammen om et udspil, som gik på tværs af det, regeringen har sagt ja til i EU, men det er desværre ikke det, der er blevet resultatet af debatten i dag.

Vi har hørt udviklingsministeren sige her til sidst, at det er i fuld overensstemmelse med udviklingslandenes interesser. Men det nytter ikke noget, at udviklingsministeren blander nogle diskussioner om, hvilke fattige lande der måtte have adgang til EU på nogle særlige og meget gunstige vilkår, og hele den handelspolitiske diskussion, som handler om, hvordan EU vil tvinge ulandene til at åbne deres markeder for storeuropæisk industri. Det er netop den industri, der er central i »Global Europe: Competing